

*Radó Antal**
BOLDOG ORSZÁG

Van egy boldog ország, hol sohase sírnak,
Az emberek mindig víg levelet írnak.
Fiúnak, leánynak bokrétás a kedve,
Még tán az erdőben sincs mogorva medve.

Az egész levegő: örök méhe zsongás...
Fehér házak előtt édes mesemondás.
Patakok csörgése, madarak zengése,
Ezüst harangocskák ünnepi csengése.

Virágos halmokon őzek legelésznek,
Dús illata terjeng erdei méznek.
Aranyos pillangók fürge táncot járnak...
Vége soha sincs a napsugaras nyárnak.

Nincs ott embereknek a szívükön kéreg,
Úgy szeretik egymást, mint csak a testvérek.
Templomba naponta el-eljárogatnak,
Aztán szántogatnak, vetnek és aratnak.

Hej, boldog ország az, ott csak mosolyognak,
Vígan foly a rendje minden jó dolognak.
Rózsaszínű felhők úszkálnak az égen,
Magam is jártam ott, de már nagyon régen...

(Az Én Újságom, 1905/52., Antal bácsi néven)

* A 2021. tavaszi tartalombővítés alkalmával a vers szerzőjéül véletlenül **Józsa** Antal nevét írtam. Az elírást most, a 2021. őszi tartalombővítés során helyesbíttem. 2021. nov. 2. KMJ